

Voorbehoud bevoegdheid bekrachtiging Verdrag van in het buitenland gewezen scheidsrechterlijke uitspraken.

GRANDE-BRETAGNE ET IRLANDE DU NORD GREAT BRITAIN AND NORTHERN IRELAND

Austen CHAMBERLAIN

NOUVELLE-ZÉLANDE NEW-ZEALAND

C. J. PARR
Western Samoa is included.

DANEMARK DENMARK

A. OLDENBURG

D'après le droit danois les sentences arbitrales rendues par un tribunal d'arbitrage ne sont pas immédiatement exigibles, mais il est nécessaire dans chaque cas pour les rendre exigibles de s'adresser aux tribunaux ordinaires. Au cours de ces procédés devant ces tribunaux la sentence arbitrale sera cependant admise généralement sans examen ultérieur comme base pour le jugement définitif de l'affaire. Sauf ratification.

ESPAGNE SPAIN

Mauricio LOPEZ ROBERTS
Marquis de la Torrehermosa

ESTONIE ESTONIA

A. SCHMIDT

Le Gouvernement estonien se réserve la liberté de restreindre l'engagement pris à l'article premier aux contrats qui sont déclarés commerciaux par son droit national.

FINLANDE FINLAND

Rudolf HOLSTI

FRANCE FRANCE

Aristide BRIAND

Le Gouvernement français se réserve la liberté de restreindre l'engagement pris à l'article premier aux contrats qui sont déclarés commerciaux par son droit national.

ITALIE ITALY

Vittorio SCIALOJA

LUXEMBOURG LUXEMBURG

Le Luxembourg se réserve la liberté de restreindre l'engagement pris à l'article 1er aux contrats qui sont considérés comme commerciaux par son droit national.

BECH

NICARAGUA NICARAGUA

T. F. MEDINA

PAYS-BAS NETHERLANDS

BEELAERTS VAN BLOKLAND

SUEDE SWEDEN

K. I. WESTMAN

TCHÉCOSLOVAQUIE CZECHOSLOVAKIA

En signant la présente convention je déclare que la République Tchécoslovaque n'entend pas porter atteinte aux traités bilatéraux qu'elle a conclus avec divers Etats et qui règlent les questions visées par cette convention d'une manière dépassant ses dispositions.

Zd. FIERLINGER

273. 3.

MEMORIE VAN TOELICHTING.

Het Verdrag waarop dit wetsontwerp betrekking heeft is te beschouwen als een vervolg op het Protocol betreffende arbitrage-clausules van 24 September 1923, door Nederland bekrachtigd op 6 Augustus 1925 (*Staatsblad* 1925, n°. 379), waarmede het in verschillende opzichten nauw verband houdt.

Gelijk in de Memorie van Toelichting van het wetsontwerp tot goedkeuring van het Protocol van 1923 werd in herinnering gebracht, hebben de ontwerpers van dat Protocol gemeend de vraag omtrent de tenuitvoerlegging van scheidsrechterlijke uitspraken in een ander land dan waarin zij zijn gewezen, zoolang ook ten aanzien van de tenuitvoerlegging van rechterlijke vonnissen in het buitenland geen internationale regeling bestaat, voorschands te moeten laten rusten.

Intusschen was ten gevolge van het in werking treden van het Protocol van 1923 een ongewenschte toestand ontstaan. Immers krachtens art. 4 van dit Protocol is de rechter in het aldaar beoogde geval verplicht de betrokkenen te verwijzen naar het scheidsrechterlijk college; indien nu dit laatste wél een uitspraak geeft, maar deze uitspraak kan in een ander land niet worden tenuitvoergelegd, dan staat de betrokken partij in dat land geen enkel rechtsmiddel ter beschikking, en zij zou derhalve in een slechteren toestand kunnen verkeeren dan vóór het Protocol van 1923 het geval was.

Het Economisch Comité heeft in een rapport van September 1926 (1926 C. 510 M. 203) de aandacht op deze lacune in de bestaande internationale regeling gevestigd. De in 1927 gehouden Economische Conferentie heeft eveneens den wensch naar een aanvullende internationale regeling uitgesproken. Een Comité van deskundigen, onder presidium van den tegenwoordigen voorzitter van het Permanente Hof van Internationale Justitie, den heer ANZILOTTI, heeft daarop een ontwerp nopens de tenuitvoerlegging van in het buitenland gewezen scheidsrechterlijke uitspraken opgesteld, dat aan de Volkenbondsvergadering van 1927 werd voorgelegd. Gelijk reeds is medegedeeld in het Verslag over genoemde Vergadering door den eersten ondergeteekende aan de Staten-Generaal aangeboden (p. 16), leidden de besprekingen in deze Vergadering tot het vaststellen van een gewijzigde redactie en werd op 23 September 1927 besloten dit aldus gewijzigde Verdrag ter ondertekening neder te leggen.

De strekking van dit nieuwe Verdrag kan als volgt worden samengevat: terwijl het bovenvermelde Protocol van 1923 verzekerde de geldigheid van het compromis en de compromissaire clausule in internationaal-privaatrechtelijke betrekkingen alsmede de tenuitvoerlegging van scheidsrechterlijke uitspraken in het land zelf waar deze zijn gewezen, beoogt het nieuwe Verdrag te verzekeren, dat de scheidsrechterlijke uitspraak overeenkomstig het Protocol voor 1923 gewezen ook in een ander land dan dat waar zij werd gewezen zal kunnen worden erkend en tenuitvoergelegd.

Het nieuwe Verdrag zal alleen kunnen worden ondertekend en bekrachtigd door die Staten, die het Protocol van 1923 hebben ondertekend, resp. bekrachtigd (art. 7) ¹⁾. Het is alleen van toepassing op die scheidsrechterlijke uitspraken, welke gewezen

1) Zie hiervoor Bijlage II van de Memorie van Toelichting.

zijn ten gevolge van een compromis of van een compromissoire clause als bedoeld in het Protocol van 1923 (art. 1). Aangezien Nederland bij de ondertekening van het Protocol gebruik heeft gemaakt van de in lid 2 van art. 1 van het Protocol neergelegde bevoegdheid om de werking van het Protocol te beperken tot die overeenkomsten, die volgens Nederlandsch recht worden beschouwd als handelsovereenkomsten, is voor Nederland de werking van het nieuwe Verdrag *ipso facto* beperkt tot dezelfde categorie van overeenkomsten. Het kwam aan ondergeteekenden niet noodzakelijk voor, dit — zooals eenige andere landen hebben gedaan — bij de ondertekening in een uitdrukkelijke reserve vast te leggen.

De werkingssfeer van het nieuwe Verdrag wordt verder beperkt, doordat eveneens krachtens art. 1 nog twee andere eischen aan de scheidsrechterlijke uitspraak worden gesteld, n.l. dat deze gewezen is ten eerste in een gebied waarop het Verdrag van toepassing is en ten tweede tusschen partijen onderworpen aan de rechtspraak van een van de Verdragstaten.

Alvorens nader in te gaan op de wijze waarop de tenuitvoerlegging van de scheidsrechterlijke uitspraken wordt geregeld, moge worden stilgestaan bij het feit, dat hier derhalve een internationale regeling wordt getroffen ten aanzien van een bepaalde categorie van vonnissen van scheidsrechters, terwijl ten aanzien van rechterlijke vonnissen de bestaande toestand ongewijzigd blijft. Aanvankelijk — men zie ook de in den aanvang van deze Memorie van Toelichting aangehaalde zinsnede uit de Memorie van Toelichting van het Protocol van 1923 — meende men deze twee onderwerpen bij voorkeur te zamen te moeten behandelen. Ook het ontwerp-verdrag opgesteld door de Vijfde Internationale Privaatrechtconferentie van 1925 verklaarde de voor de rechterlijke vonnissen voorgestelde regeling (art. IV) in zekere omstandigheden toepasselijk op arbitrale uitspraken. Men heeft dit standpunt evenwel verlaten, overwegende in de eerste plaats dat het hier niet betrof tenuitvoerlegging van scheidsrechterlijke uitspraken in het algemeen, maar van een zeer bepaalde categorie van zoodanige uitspraken. In de tweede plaats was men van oordeel, dat voor een gescheiden behandeling dezer twee onderwerpen de omstandigheid pleitte, dat de tenuitvoerlegging van buitenlandsche arbitrale uitspraken vermoedelijk op minder bezwaren zou stuiten dan de executie van vreemde vonnissen; in het eerste geval toch had de betrokkene zelf medegewerkt aan de aanwijzing van zijn rechters, in het tweede geval daarentegen was van zoodanige medewerking geen sprake. Op de Zesde Conferentie voor Internationaal Privaatrecht werd dan ook besloten het betreffende art. IV uit het ontwerp-verdrag te lichten.

Wat betreft het door den rechter, aan wien de tenuitvoerlegging wordt gevraagd, in te stellen onderzoek, wordt in het thans voorgelegde Verdrag een ander systeem gevolgd dan dat hetwelk is neergelegd in het ontwerp-verdrag van de Internationale Privaatrechtconferentie. Volgens het op deze Conferentie opgestelde ontwerp zou de rechter van het land waar de tenuitvoerlegging wordt gevraagd slechts een minimum van controle moeten oefenen. De thans voorgelegde regeling kent aan den rechter van het land van uitvoering van het vonnis een meer zelfstandige rol toe. Dit verschil wordt in het rapport, door de 2e Commissie overgelegd aan de Achtste Vergadering (1927) aldus verklaard: „Deze tegenstelling tusschen beide stelsels brengt in den gedachtegang van het Comité van deskundigen geenszins mede eenige critiek ten opzichte van het ontwerp van den Haag. Zij wordt verklaard door het feit, dat de omstandigheden, welke men op het oog heeft, verschillend zijn. Het ontwerp van den Haag begint met te regelen de erkenning en de tenuitvoerlegging van vreemde vonnissen; dit uitgangspunt vergemakkelijkt in groote mate de erkenning en de tenuitvoerlegging in het buitenland van scheidsrechterlijke uitspraken, wanneer deze in het land waar zij zijn gewezen dezelfde rechtskracht hebben als rechterlijke vonnissen. Het ontwerp van het Comité daarentegen moet van toepassing kunnen zijn zelfs tusschen die landen, die elkander geen enkele bijzondere faciliteit toekennen wat betreft de tenuitvoerlegging van hun respectievelijke rechterlijke vonnissen. Men moet hieraan toevoegen, dat

het ontwerp van den Haag bestemd is te dienen als model voor bilaterale verdragen en dat daarentegen het onderhavige ontwerp een ontwerp is voor een collectieve overeenkomst en dat men in een zoodanig verdrag meer voorzorgen moet nemen.”

De vraag, wanneer een uitspraak als „definitief” kan worden beschouwd, werd in den Volkenbondsraad op 16 Juni 1927 door den Italiaanschen vertegenwoordiger, den heer SCIALOJA, ter sprake gebracht. Nadat op dit punt in het bijzonder de aandacht der Regeeringen was gevestigd, werd in art. 1 d met zooveel woorden vastgelegd, dat een uitspraak niet als definitief is te beschouwen, indien er tegen nog mogelijk is verzet, beroep of voorziening in cassatie, of indien aangetoond wordt dat een geding om de geldigheid van de uitspraak te betwisten ahangig is. Daarbij komt dan nog, dat de rechter ingevolge art. 3 van het Verdrag de erkenning of het exequatur kan weigeren of aanhouden als de veroordeelde partij aantoonde, dat er een andere grond is dan genoemd in art. 1 a en c of 2 b en c, waarop zij de geldigheid kan betwisten, wat practisch er op neerkomt, dat het vonnis ook dan niet als „definitief” wordt aangemerkt, al valt deze grond buiten de van het begrip „definitief” in art. 1 d gegeven omschrijving.

Tenslotte moge worden opgemerkt, dat al wordt krachtens het Verdrag aan het exequatur van het land waar de uitspraak is gewezen geen bepaald rechtsgevolg verbonden, dit exequatur toch ongetwijfeld in vele gevallen als een van de bewijsstukken en inlichtingen, bedoeld in art. 4, voor den rechter van betekenis zal zijn.

Het Verdrag stelt zich ten doel de tenuitvoerlegging van arbitrale vonnissen te vergemakkelijken, in geen geval deze moeilijker te maken. Vandaar dat men in art. 5 nadrukkelijk heeft vastgesteld, dat nooit de partij, die de tenuitvoerlegging van een vonnis wenscht, in haar rechten door dit Verdrag mag worden benadeeld. Indien derhalve hetzij een nationale wetgeving hetzij een bilateraal verdrag aan zoodanige partij meer rechten zou toekennen dan aan dit Verdrag kunnen worden ontleend, dan prevaleert deze nationale wetgeving of dit bilaterale verdrag.

Overeenkomstig het advies der Staatcommissie voor het Internationaal Privaatrecht, die daaromtrent was gehoord, heeft Nederland het Verdrag ondertekend op 7 Juni 1928. Deze ondertekening geschiedde niet alleen voor het moederland, maar eveneens voor Nederlandsch-Indië, Suriname en Curaçao.

Ondergeteekenden zijn van oordeel, dat de in het Verdrag voorgestelde regeling aanbeveling verdient teneinde een einde te maken aan den bovenaangeduiden ongewenschten toestand, welke kan ontstaan ten gevolge van het in werking treden van het Protocol van 1923. Aangezien dit Protocol ook geldt voor Nederlandsch-Indië, Suriname en Curaçao, ligt het voor de hand ook het onderhavige Verdrag, met gebruikmaking van de daartoe in artikel 10 geopende gelegenheid, eveneens te aanvaarden voor Nederlandsch-Indië, Suriname en Curaçao, en derhalve voor deze Overzeesche Gewesten te zijner tijd, wanneer de aan het slot van deze Memorie bedoelde wetswijziging in de wetgeving der Overzeesche Gewesten is overgenomen, de verklaring af te leggen, bedoeld in artikel 10, lid 2, van het Verdrag.

De Volksraad van Nederlandsch-Indië heeft in zijn vergadering van 4 September 1929 nopens het onderhavige wetsontwerp gunstig geadviseerd.

Tot dusverre is het Verdrag behalve door Nederland ondertekend door België, Denemarken, Duitschland, Estland, Frankrijk, Groot-Britannië, Nieuw-Zeeland, Italië, Nicaragua, Oostenrijk, Roemenië, Spanje en Zweden. Krachtens art. 7 van het Verdrag kan tot onbepaalden termijn tot ondertekening worden overgegaan; in verband hiermede zijn in het Verdrag zooals dit bij dit wetsontwerp is afgedrukt de namen der Staatshoofden en die der gevolmachtigden niet vermeld; in het Koninklijk Besluit houdende bekendmaking van het Verdrag zal een tot op dat oogenblik bijgewerkte opsomming worden gegeven.

Het Verdrag is bekrachtigd door België, Denemarken, Estland, Nieuw-Zeeland, en Zweden.

Voorbehoud bevoegdheid bekrachtiging Verdrag van in het buitenland gewezen scheidsrechterlijke uitspraken.

Volgens de bestaande jurisprudentie kan een in den vreemde gewezen scheidsrechterlijke uitspraak hier te lande niet worden uitvoerbaar verklaard op de wijze aangegeven in art. 642 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering. Om te komen tot executie van de arbitrale uitspraak zal de winnende partij hier te lande bij gewone rechtsvordering de veroordeeling moeten vragen tot betaling van de som waartoe de verliezende partij bij arbitraal vonnis in het buitenland is veroordeeld. De Nederlandsche wetgeving zal derhalve moeten worden aangevuld ten einde den Nederlandschen rechter in staat te stellen het exequatur te verlenen op in het buitenland gewezen scheidsrechterlijke uitspraken, in verband waarmede voor dit wetsontwerp de vorm is gekozen van een voorbehoud tot bekrachtiging. De bekrachtiging zal dan eerst plaats hebben, nadat bedoelde aanvulling van de Nederlandsche wetgeving haar beslag zal hebben gekregen. Een hiertoe strekkend wetsontwerp zal binnenkort worden aanhangig gemaakt.

Gelijktijdig met de indiening van dit wetsontwerp worden ter Griffie van de Tweede Kamer der Staten-Generaal de volgende stukken nedergelegd:

1. Rapport van het Economisch Comité over zijn 19e en 20e zitting (1926 C. 510 M. 203).
2. Rapport van het Comité van deskundigen houdende een ontwerp-regeling (1927 A. 11).

3. Rapport door de 2e Commissie uitgebracht aan de Achtste Volkenbondsvergadering (1927 A. 106).

4. Actes van de Vijfde Conferentie voor Internationaal Privaatrecht (12 Oct.—7 Nov. 1925), waarin op p. 95—195 de vraag van de tenuitvoerlegging van rechterlijke vonnissen wordt besproken.

5. Actes van de Zesde Conferentie voor Internationaal Privaatrecht (5—28 Jan. 1928), waarin op p. 222—235 dit onderwerp wordt besproken.

De Minister van Buitenlandsche Zaken,
BEELAERTS VAN BLOKLAND.

De Minister van Justitie,
J. DONNER.

*De Minister van Arbeid,
Handel en Nijverheid,*
T. J. VERSCHUUR.

De Minister van Koloniën,
DE GRAAFF.

BIJLAGE I VAN DE MEMORIE VAN TOELICHTING.

Verdrag nopens de tenuitvoerlegging van in het buitenland gewezen scheidsrechterlijke uitspraken.

(Opsomming van Staatshoofden)

Die het Protocol betreffende arbitrage-clausules, nedergelegd te Genève op 24 September 1923, hebben geteekend;

Besloten hebbende een verdrag te sluiten teneinde dit Protocol aan te vullen,

Hebben aangewezen als hun gevolmachtigden:

(Lijst van gevolmachtigden)

welke na hunne in goeden en behoorlijken vorm bevonden volmachten te hebben overgelegd, omtrent de volgende bepalingen zijn overeengekomen:

Artikel 1.

In de gebieden van elk der Hooge Verdragsluitende Partijen, waarop dit Verdrag van toepassing is, zal een scheidsrechterlijke uitspraak, gewezen ten gevolge van een compromis of van een compromissoire clause als bedoeld in het Protocol betreffende arbitrage-clausules, ter onderteekening nedergelegd te Genève op 24 September 1923, als bindend worden erkend en de tenuitvoerlegging van deze uitspraak zal worden toegestaan, overeenkomstig de regelen van rechtsvordering, geldende in het gebied waar een beroep op de uitspraak wordt gedaan, mits deze uitspraak zal zijn gewezen in het gebied van een der Hooge Verdragsluitende Partijen, waarop dit Verdrag van toepassing is, en tusschen personen, die onderworpen zijn aan de rechtspraak van een der Hooge Verdragsluitende Partijen.

Teneinde deze erkenning of deze tenuitvoerlegging te verkrijgen, zal het bovendien noodig zijn, dat:

a) de uitspraak is gewezen ingevolge een compromis of een compromissoire clause, welke geldig zijn volgens de wetgeving, die er op van toepassing is;

b) het onderwerp van de uitspraak volgens de wetgeving van het land, waar daarop een beroep wordt gedaan, vatbaar is geregeld te worden langs scheidsrechterlijken weg;

c) de uitspraak gewezen is door het scheidsgerecht aangegeven in het compromis of in de compromissoire clause, of dat samengesteld was overeenkomstig de tusschen partijen getroffen overeenkomst en de rechtsregelen, die van toepassing zijn op de scheidsrechterlijke procedure;

d) de uitspraak definitief is geworden in het land, waar zij gewezen is, in dien zin, dat zij niet als zoodanig zal worden beschouwd, indien er tegen nog mogelijk is verzet, beroep of voorziening in cassatie (in de landen waar deze rechtsmiddelen bestaan), of indien bewezen wordt, dat een geding om de geldigheid van de uitspraak te betwisten aanhangig is;

e) de erkenning of de tenuitvoerlegging van de uitspraak niet strijdig is met de openbare orde of met de beginselen van het publieke recht van het land, waar de uitspraak wordt ingeroepen.

Artikel 2.

Zelfs indien de voorwaarden gesteld in artikel 1 zijn vervuld, zullen de erkenning en de tenuitvoerlegging van de uitspraak worden geweigerd, indien de rechter vaststelt, dat:

a) de uitspraak vernietigd is geworden in het land, waar zij gewezen was;

b) de partij tegen wie een beroep op de uitspraak is gedaan van de scheidsrechterlijke procedure niet tijdig genoeg kennis

heeft gehad om verweer te kunnen voeren, of dat deze partij, onbekwaam om in rechte op te treden, niet op regelmatige wijze vertegenwoordigd is geweest;

c) de uitspraak niet betrekking heeft op het geschilpunt beoogd in of vallende binnen de bepalingen van het compromis of van de compromissoire clause, of de uitspraak beslissingen bevat, die de bepalingen van het compromis of van de compromissoire clause te buiten gaan.

Indien de uitspraak niet een beslissing heeft gegeven over alle vragen, welke aan het scheidsgerecht waren onderworpen, zal de bevoegde autoriteit van het land, waar erkenning of tenuitvoerlegging van deze uitspraak wordt gevraagd, indien zij dit wenschelijk oordeelt, die erkenning of die tenuitvoerlegging kunnen verdagen, of deze afhankelijk stellen van een waarborg, dien zij zal kunnen vaststellen.

Artikel 3.

Indien de partij tegen wie de uitspraak gewezen is aantoon, dat volgens de rechtsregelen, die van toepassing zijn op de scheidsrechterlijke procedure, een andere grond dan die bedoeld in artikel 1 sub a en c en artikel 2 sub b en c aanwezig is, waarop deze partij in rechte de geldigheid van de uitspraak kan betwisten, zal de rechter desgewenscht erkenning of tenuitvoerlegging van de uitspraak kunnen weigeren of deze kunnen aanhouden, aan de partij een redelijken termijn latende om de uitspraak door het bevoegde gerecht nietig te doen verklaren.

Artikel 4.

De partij, die de uitspraak inroept, of die de tenuitvoerlegging er van verlangt, moet met name overleggen:

1) de uitspraak in originali of een afschrift hiervan, dat overeenkomstig de wetgeving van het land, waar de uitspraak is gewezen, de noodige waarborgen biedt voor de authenticiteit hiervan;

2) de stukken en gegevens strekkende om vast te stellen, dat de uitspraak in het land, waar zij is gewezen, definitief is geworden in den zin bedoeld in artikel 1 sub d;

3) zoo noodig de stukken en gegevens strekkende om vast te stellen, dat de voorwaarden bedoeld in artikel 1 alinea 1 en alinea 2, sub a en c, zijn vervuld.

Een vertaling van de uitspraak en van de andere in dit artikel vermelde stukken in de officieele taal van het land, waar de uitspraak wordt ingeroepen, kan worden verlangd. Deze vertaling zal door een diplomatieken of consulairen vertegenwoordiger van het land, waartoe de partij behoort die de uitspraak inroept, of door een beëdigd vertaler van het land, waar de uitspraak wordt ingeroepen, voor eensluidend verklaard moeten worden.

Artikel 5.

De bepalingen van de voorafgaande artikelen zullen geen enkele betrokken partij berooven van het recht, om zich op een scheidsrechterlijke uitspraak te beroepen op de wijze en in de mate, als toegestaan wordt door de wetgeving of de verdragen van het land, waar deze uitspraak wordt ingeroepen.

Artikel 6.

Dit Verdrag is slechts van toepassing op scheidsrechterlijke uitspraken, welke gewezen zijn na de inwerkingtreding van het Protocol betreffende arbitrage-clausules, ter onderteekening nedergelegd te Genève op 24 September 1923.

Artikel 7.

Dit Verdrag, dat nedergelegd zal blijven ter onderteekening door alle Staten, die het Protocol van 1923 betreffende arbitrage-clausules hebben geteekend, zal worden bekrachtigd.

Het zal slechts kunnen worden bekrachtigd namens die Leden van den Volkenbond en die Staten, welke niet Lid zijn van den Bond, namens wie het Protocol van 1923 bekrachtigd zal zijn.

De bekrachtigingen zullen zoo spoedig mogelijk worden nedergelegd bij den Secretaris-Generaal van den Volkenbond, die de nederlegging hiervan aan alle Staten, die het Verdrag hebben onderteekend, zal mededeelen.

Artikel 8.

Dit Verdrag zal in werking treden drie maanden nadat het zal zijn bekrachtigd namens twee Hooge Verdragsluitende Partijen. Daarna zal het Verdrag voor iedere Hooge Verdragsluitende Partij in werking treden drie maanden na de nederlegging van haar bekrachtiging bij den Secretaris-Generaal van den Volkenbond.

Artikel 9.

Dit Verdrag zal namens ieder Lid van den Volkenbond of namens iederen Staat die niet Lid is van den Volkenbond, kunnen worden opgezegd. De opzegging zal geschieden door middel van een schriftelijke kennisgeving, gericht tot den Secretaris-Generaal van den Volkenbond, die deze onmiddellijk aan alle andere Verdragsluitende Partijen zal doen toekomen met vermelding van den datum, waarop de opzegging is ontvangen.

De opzegging zal slechts werken ten aanzien van de Hooge Verdragsluitende Partij, die er van zal hebben kennis gegeven en één jaar na den datum, waarop de kennisgeving den Secretaris-Generaal van den Volkenbond zal hebben bereikt.

De opzegging van het Protocol betreffende arbitrage-clausules zal van rechtswege de opzegging van dit Verdrag medebrengen.

Artikel 10.

Dit Verdrag is niet van rechtswege van toepassing op de koloniën, protectoraten of gebieden, welke geplaatst zijn onder de suzeriniteit of het mandaat van een van de Hooge Verdragsluitende Partijen.

Te allen tijde zal het Verdrag kunnen worden uitgestrekt over één of meerdere dezer koloniën, gebieden of protectoraten, waarop het Protocol betreffende arbitrage-clausules, ter onderteekening nedergelegd te Genève op 24 September 1923, van toepassing is, door een verklaring, door een van de Hooge Verdragsluitende Partijen te richten tot den Secretaris-Generaal van den Volkenbond.

Zoodanige verklaring zal van kracht worden drie maanden na de nederlegging hiervan.

De Hooge Verdragsluitende Partijen zullen te allen tijde het Verdrag kunnen opzeggen voor alle of eenige van hare koloniën, protectoraten of hierboven bedoelde gebieden. Artikel 9 is van toepassing op deze opzegging.

Artikel 11.

Een voor eensluidend gewaarmerkt afschrift van dit Verdrag zal door den Secretaris-Generaal van den Volkenbond worden toegezonden aan ieder Lid van den Volkenbond en aan iederen Staat, die niet Lid is van den Volkenbond en die het Verdrag heeft onderteekend.

Ten bewijze waarvan de bovengenoemde gevolmachtigden dit Verdrag hebben onderteekend.

Gedaan te Genève den zes en twintigsten September negentienhonderd zevenentwintig in een enkel exemplaar, waarvan de Engelsche en Fransche tekst beide als authentiek zullen gelden, en dat bewaard zal blijven in het archief van den Volkenbond.

DUITSCHLAND

Dr. Adolf MÜLLER

OOSTENRIJK

E. PFLÜGL

BELGIË

J. BRUNET

België behoudt zich de vrijheid voor de verbintenis aangegaan in art. 1 te beperken tot de overeenkomsten, die door zijn nationale recht als handelsovereenkomsten worden beschouwd.

VRIJE STAD DANTZIG

F. SOKAL

GROOT-BRITANNIË EN
NOORD-IERLAND

Austen CHAMBERLAIN

NIEUW-ZEELAND

Met inbegrip van West-Samoa.

C. J. PARR

DENEMARKEN

A. OLDENBURG

Volgens het Deensche recht zijn scheidsrechterlijke uitspraken gewezen door een scheidsgerecht niet onmiddellijk uitvoerbaar, maar is het in ieder geval om de tenuitvoerlegging te verkrijgen noodzakelijk zich te wenden tot den gewonen rechter. Bij deze procedure voor den rechter zal intusschen de scheidsrechterlijke uitspraak in het algemeen zonder verder onderzoek als grondslag voor het definitieve vonnis in de zaak worden aanvaard. Behoudens ratificatie.

SPANJE

Mauricio LOPEZ ROBERTS
Markies de la Torrehermosa

ESTLAND

A. SCHMIDT

De Regeering van Estland behoudt zich de vrijheid voor de verbintenis aangegaan in art. 1 te beperken tot de overeenkomsten, die door haar nationale recht zijn verklaard te zijn handels-overeenkomsten.

FINLAND

Rudolf HOLSTI

FRANKRIJK

Aristide BRIAND

De Fransche Regeering behoudt zich de vrijheid voor de verbintenis aangegaan in art. 1 te beperken tot de overeenkomsten, die door haar nationale recht zijn verklaard te zijn handels-overeenkomsten.

ITALIË

Vittorio SCIALOJA

LUXEMBURG

Luxemburg behoudt zich de vrijheid voor de verbintenis aangegaan in art. 1 te beperken tot de overeenkomsten, die door zijn nationale recht als handelsovereenkomsten worden beschouwd.

BECH

NICARAGUA

T. F. MEDINA

NEDERLAND

BEELAERTS VAN BLOKLAND

ZWEDEN

K. I. WESTMAN

TSJECHOSLOWAKIJE

Bij het onderteekenen van dit Verdrag verklaar ik, dat de Republiek Tsjechoslowakije niet bedoelt inbreuk te maken op de bilaterale verdragen, die zij gesloten heeft met verschillende Staten en die de in dit Verdrag beoogde kwesties regelen op een wijze, die verder gaat dan de bepalingen van dit Verdrag.

Zd. FIERLINGER

BIJLAGE II VAN DE MEMORIE VAN TOELICHTING.

Protocol betreffende arbitrage-clausules van 24 September 1923.

Onderteekeningen:

.....
 België
 Brazilië
 Chili
 Dantzig
 Denemarken
 Duitschland
 Estland
 Finland
 Frankrijk
 Griekenland
 Groot-Britannië
 Italië
 Japan
 Letland
 Lithauen
 Monaco
 Nederland
 Nicaragua
 Nieuw-Zeeland
 Noorwegen
 Oostenrijk
 Panama
 Paraguay
 Polen
 Roemenië
 Salvador
 Siam
 Spanje
 Uruguay
 Zweden
 Zwitserland

Ratificaties:

Albanië
 België

 Denemarken
 Duitschland
 Estland
 Finland
 Frankrijk
 Griekenland
 Groot-Britannië
 Italië
 Japan

 Monaco
 Nederland

 Nieuw-Zeeland
 Noorwegen
 Oostenrijk

 Roemenië

 Spanje

 Zweden
 Zwitserland

